

“INSIDE - ..”

Na alle commotie over de onterechte nederlaag tegen “De Aris” en de rol van de scheidsrechters daarin, schoot me een column te binnen, die ik vorig jaar voor het clubblad van een voetbalclub heb geschreven. Het speelt zich af in voetballand, maar gaat over de

SCHEIDSRECHTER

In de wachtkamer van het ziekenhuis was het behoorlijk druk. Ik ging zitten naast een mevrouw die de kwalificatie “zeer oud” met trots mocht dragen. Een vluchtige blik op mijn horloge leerde me dat ik ruim op tijd was, dus grabbelde ik uit de aanwezige tijdschriften een VI en zocht naar iets dat me zou helpen de pijn van het wachten te verzachten. Ik was nog niet halverwege gebladerd, toen ik een klein duwtje tegen mijn arm voelde. Ik keek opzij, recht in de lichtblauwe ogen van de oude mevrouw. “Houdt U van voetbal?”, vroeg ze fluisterend. “Nou en of!” zei ik enthousiast, en blij dat het wachten wellicht wat aangenermer zou worden. “Ik was er ook gek op”, antwoordde ze, “maar nu krijg ik van het woord alleen al pijn in mijn maag”. Mijn blik was ongetwijfeld vragend, want onverdroten ging ze verder.

“Mijn man was scheidsrechter. Eind jaren vijftig was hij ermee begonnen. Eerst wedstrijden bij de junioren. Blij als de kinderen die hij zojuist had gefloten kwam hij altijd thuis. Heerlijk vond hij het!. Hij floot blijkbaar goed, want al snel ging hij naar de senioren. Toen hij na een paar jaar in de vierde klasse van de KNVB mocht fluiten, vroeg hij of ik misschien zin had om mee te gaan. De enthousiaste manier waarop hij het vroeg, maakte weigeren mijnerzijds onmogelijk. Dus ging ik mee. Het was lekker weer en samen met zo’n 75 mensen keek ik naar 22 jongemannen die zich in het zweet liepen, af en toe onderbroken door het fluitsignaal van Cor, mijn man. Het was leuker dan thuis zitten breien, alhoewel er af en toe door de 75 aanhangers van de thuisclub onheuse bejegeningen naar het hoofd van Cor geslingerd werden! De maanden die volgden leerden me steeds meer het spel begrijpen. Toch bleef ik het raar en vervelend vinden dat op veel beslissingen van Cor zo fel en onbeschoft door het publiek werd gereageerd. Hij bleef er zelf ogenschijnlijk rustig onder.

Naarmate de tijd verstreek en ik er steeds meer verstand van kreeg, begonnen we steeds meer over voetbal te praten, en vooral na een wedstrijd. Ik merkte dan dat achter zijn uiterlijke rust op het veld, steeds meer agressie verborgen zat. Op een zondag begin jaren zeventig, Cor floot al zo’n 15 jaar, liep het voor de eerste keer flink mis. Hij gaf in de laatste minuut, bij een 0 -0 stand, een strafschoep aan de bezoekers. Meteen, en dat zo iets zo snel kan gaan had ik nooit geweten, stormden een vijftigtal “supporters” schreeuwend en tierend het veld op. Cor was gelukkig een hele snelle en op het nippertje wist hij aan de opstandige meute te ontsnappen, en hij sloot zich op in zijn kleedkamer. Meneer, ik dacht dat ik dood ging. Mijn hart klopte in mijn keel en het werd helemaal zwart voor de ogen. Toch ben ik naar ons autootje gestrompeld en heb daar zitten wachten. Na ruim een uur werd mijn man teruggebracht : begeleid door 4 agenten en 5 mensen van het bestuur van de thuisclub. Hij had een krijtuit gezicht en vroeg met een stem die ik nog nooit gehoord had of ik naar huis wilde rijden. Onderweg zei hij geen woord. Thuis gekomen liet hij zich op de bank vallen en begon te huilen! Na lange tijd vroeg hij me of het inderdaad een penalty was. Meneer, ik stond vrij dichtbij en zag dat de spits, op het moment dat hij wilde schieten, en ongetwijfeld zou scoren, loeihard onderuit geschoffeld werd. Als hij niet gefloten had, waren er 20 andere zogenaamde supporters achter hem aangerend. Toen ik hem dat vertelde keek hij me dankbaar aan. Die week heeft hij samen met een verslag van het gebeuren zijn ontslagbrief aan de KNVB geschreven”.

“Meneer Klooté”, hoorde ik een zuster zeggen.

Omdat ik toch graag het einde van haar verhaal wilde horen deed ik alsof ik niets gehoord had. “Hij heeft nooit meer gefloten, meneer”, zei de oude dame. Ik keek haar aan en zag een dikke traan langs de vele rimpels een weg naar beneden zoeken. “Ik zal het u nog sterker vertellen : Cor heeft ook nooit meer naar een voetbalwedstrijd gekeken!” fluisterde ze.

“MENEER KLOOTÉ !” kraste nu de stem van de zuster. Ik stond op en drukte de oude mevrouw de hand. Ik moest vechten tegen de tranen. In de gang liep ik achter de zuster aan.

“Waarom stond u niet meteen op toen ik u riep?” beet ze me toe, “had u me niet gehoord misschien? We hebben het druk hoor!”

“Rode kaart!” dacht ik, en liep de kamer van de dokter in.

*Tekst: Freddy Klooté | Foto's: Brigitte v Heeswijk | ©2009 Doublexx
De afbeeldingen gebruikt, zijn puur illustratief.*

